

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/276/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415202569
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4415202569.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcov: 1. D. A., nar. XX.X.XXXX, bytom R., E. č. XXXX/XX, 2. E.. L. A., nar. XX.X.XXXX, bytom R., E. č. XXXX/XX, obaja žalobcovia zastúpení JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom so sídlom Bratislava, Kutlíkova 17, proti žalovaným: 1. I. M., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom R., A. 3, 2. F. M., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, N. nad W., žalovaná v 2. rade zastúpená JUDr. Evou Matejovovou, advokátkou so sídlom Nitra, Hollého 12, o zaplatenie 6.199,62 eura, o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 24. mája 2018, č. k. 5C/96/2015-194, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov II. až V. **p o t v r d z u j e.**

Žalovanej v 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“, účinný do 30.6.2016, od 1.7.2016 ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 24. mája 2018, č. k. 5C/96/2015-194 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zastavil konanie v časti o zaplatenie 786,41 eura. Druhým výrokom uložil žalovanej v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne 5.413,21 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom vo zvyšku žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol štvrtým a piatym výrokom tak, že priznal žalobcom 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v 1. rade v rozsahu 74 % a žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na ust. § 451 ods. 1,2, § 456 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a § 145 ods. 1 a 2 CSP.

1.3. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistení, že nebolo sporné, že predmetný byt bol v dotknutom období v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov A., t.j. žalobcov v 1. a 2. rade, ktorí ho nadobudli titulom Zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu zo dňa 23.5.2012.

1.4. Žalovaná v 1. rade sa k žalobe nevyjadrila, nijakým spôsobom nárok žalobcov nespochybnila. Naopak žalovaná v 2. rade sa v konaní bránila, nárok žalobcov v 1. a 2. rade voči jej osobe v celom rozsahu spochybnila a tvrdila, že tento je nedôvodný. Uviedla, že v predmetnom byte v dotknutom období nebývala, t.j. nemohla sa obohatiť na úkor žalobcov v 1. a 2. rade.

1.5. Preukázanie skutočnosti, že žalovaná v 2. rade obývala, resp. užívala predmetný byt v dotknutom období a že ho užívala bez právneho dôvodu, bolo povinnosťou žalobcov, na ktorých spočívalo v tomto v sporovom konaní dôkazné bremeno. T.j. povinnosťou žalobcov v tomto civilnom sporovom konaní bolo nielen tvrdiť, ale aj bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že tieto tvrdenia sú pravdivé. Žalobcovia, ktorí tvrdili, že žalovaná v 2. rade predmetný byt v dotknutom období od 12.2.2013 do 23.9.2014 užívala bez právneho dôvodu, čo však táto dôrazne poprela, boli teda povinní uvedené aj preukázať. Na preukázanie tejto skutočnosti predložili žalobcovia notársku zápisnicu spísanú notárom Mgr. Petrom Danczim dňa 23.9.2014, v ktorej boli spísané hnutelné veci vypratávané z predmetného bytu, pričom žalobcovia poukazovali napr. na to, že v zápisnici sú uvádzané viaceré dámske šaty rôznych veľkostí, z čoho usudzovali, že niektoré z nich patrili aj žalovanej v 2. rade. Napriek tomu, že v zápisnici je skutočne uvedené veľké množstvo rôznych hnutelných vecí a aj dámske ošatenie, podľa súdu nebolo možné len z uvedeného, bez ďalšieho, jednoznačne vyvodiť, že sa jedná o veci patriace žalovanej v 2. rade, resp. ak by sa tam aj nejaká vec patriaca žalovanej v 2. rade nachádzala (čo však preukázané nebolo), uvedené nad všetku pochybnosť nepreukazuje skutočnosť, že žalovaná v 2. rade v dotknutom období byt skutočne užívala. Len samotná skutočnosť, že žalovaná v 2. rade, ako dcéra, si poprípade aj nechala nejaké svoje osobné veci v byte, v ktorom voľakedy bývala a v ktorom neskôr zostala bývať jej matka, ktorú navštevovala, nespôsobuje vznik bezdôvodného obohatenia na jej strane. Z listinných dôkazov predložených žalovanou a výsluchom svedkov D. E., sestry žalovanej a E. U., priateľa žalovanej mal súd za preukázané, že žalovaná v 2. rade v dotknutom období byt neobývala, že v dotknutom období bývala v T., cez víkendy u svojej sestry a neskôr u svojho priateľa E. U.. Súd okrem existencie vzájomného príbuzenského a partnerského vzťahu medzi žalovanou v 2. rade a svedkami (sestrou a priateľom žalovanej v 2. rade) nezistil žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by mohol výpoveď uvedených svedkov vyhodnotiť ako neobjektívnu. Aj z pripojenej zápisnice z pojednávania konaného 16.10.2013 vo veci 9C/161/2012 súd zistil, že aj samotná matka, t.j. žalovaná v 1. rade uviedla, že jej dcéra - žalovaná v 2. rade, ktorá je študentkou 2. ročníka Univerzity Komenského, v predmetnom byte nebýva už 2 roky, s tým, že prvý rok bývala na internáte a neskôr s priateľom v prenajatom byte v Bratislave. Ani to, že žalovaná v 2. rade predmetný rozsudok, ktorý bol v časti o zaplatenie v jej neprospech, nenapadla odvolaním, nebolo možné podľa súdu automaticky považovať za jej uznávací prejav vo vzťahu k žalobcom. Predmetom konania vo veci 9C/161/2012 bolo pritom vypratanie bytu, v tejto časti však neskôr žalobcovia vzali žalobu späť a v tejto časti bolo konanie zastavené, ako to vyplýva z rozsudku č. k. 9C/161/2012-372. Súčasne bolo predmetom konania vedného v oddelení 9C aj bezdôvodné obohatenie, týkajúce sa užívania predmetného bytu, ale v inom období. Ak by aj bola v konaní 9C/161/2012 žaloba voči žalovanej v 2. rade týkajúca sa bezdôvodného obohatenia za iné obdobie dôvodná, neznamenalo to automaticky, že bezdôvodné obohatenie vzniklo na strane žalovanej v 2. rade aj v dotknutom období, za ktoré si žalobcovia uplatňujú bezdôvodné obohatenie v tejto veci 5C/96/2015. Prvoinštančný súd teda zistil, že v dotknutom období, za ktoré si žalobcovia uplatňovali nárok, v predmetnom byte už žalovaná (pozn. žalovaná v 2. rade) nebývala, ale bývala striedavo na internáte, u svedkyňi a aj u priateľa.

1.6. Vo vzťahu k nároku žalobcov v 1. a 2. rade voči žalovanej v 1. rade zistil (a nebolo sporné), že žalovaná v 1. rade predmetný byt v dotknutom období užívala, čo žalovaná v 1. rade v tomto konaní nijakým spôsobom nespochybnila. Z listinných dôkazov predložených žalobcami mal súd preukázané, že len so žalovanou v 1. rade chceli žalobcovia uzavrieť podnájomnú zmluvu, ju označili žalobcovia ako podnájomníka v žiadosti o schválenie zmluvy o podnájme bytu, k uzavretiu ktorej však nedošlo.

1.7. Žalovanú v 1. rade žalobcovia následne, keďže táto byt užívala bez platne uzavretej zmluvy, aj písomne vyzývali na vypratanie nehnuteľnosti a žalovanú v 1. rade vystavili žalobcovia aj trestnému stíhaniu pre neoprávnený zásah do práv k domu. Keďže žalovaná v 1. rade tieto skutočnosti nijakým spôsobom v tomto konaní nespochybnila, súd nepovažoval za sporné tvrdenia žalobcov, že žalovaná v 1. rade byt v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov v dotknutom období od 12.2.2013 do 28.2.2014 užívala a že ho užívala bez právneho dôvodu, pretože k platnému uzavretiu podnájomnej zmluvy nedošlo. Užívaním predmetného bytu bez právneho dôvodu došlo na strane žalovanej v 1. rade k bezdôvodnému obohateniu, ktoré predstavuje obvyklé nájomné, ktoré by bola povinná žalovaná v 1. rade zaplatiť v prípade riadne uzavretej zmluvy a tiež cenu služieb spojených s užívaním bytu, ktorú platili vlastníci bytu v čase, keď ho nemohli oni sami užívať.

1.8. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že na preukázanie výšky obvyklého nájomného žalobcovia do spisu založili niekoľko nájomných zmlúv z dotknutého obdobia a týmito preukázali, že nájomné vo výške

200 eur za mesiac zodpovedá obvyklému nájomnému v meste Šurany. Čo sa týkalo nákladov spojených s užívaním bytu k tomu žalobcovia doložili do spisu dôkazy o uhradení mesačných zálohových platieb za dotknuté obdobie a doklad o vrátení preplatku za dotknuté obdobie. Podľa vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za rok 2013, alikvotná časť preplatku za obdobie od 12.2.2013 do 31.12.2013 bola vo výške 215,96 eura a podľa vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za rok 2014, alikvotná časť preplatku za obdobie od 1.1.2014 do 23.9.2014 vo výške 570,45 eura, t.j. preplatky za dotknuté obdobie od 12.2.2013 do 23.9.2014 boli vo výške 786,41 eura. Po odpočítaní tohto preplatku 786,41 eura od celkových mesačných záloh, ktoré za dotknuté obdobie žalobcovia zaplatili vo výške 2.324,86 eura, skutočné náklady žalobcov, ktoré títo mali spojené s užívaním bytu boli za predmetné obdobie vo výške 1.538,45 eura. Súd nepovažoval za sporné, že cena obvyklého nájomného bola v žalobcami deklarovanej výške 200 eur mesačne, čo za dotknuté obdobie predstavuje 3.874,76 eura (200 eur x 18 mesiacov + za mesiac február 2013 a september 2014 alikvotná časť). Taktiež nepovažoval za sporné, že žalobcovia v 1. a 2. rade v dotknutom období zaplatili OBD Šurany za služby spojené s užívaním bytu sumu 1.538,45 eura. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, v časti súd konanie zastavil, v časti žalobe voči žalovanej v rade 1. vyhovel a vo zvyšku, t.j. voči žalovanej v 2. rade žalobu zamietol.

2.1. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v 1. rade prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovia sa domáhali od žalovanej v 1. rade zaplata sumy 6.199,62 eura (100 % žalovanej sumy). Vo vzťahu k žalovanej v 1. rade bolo v časti konanie o zaplata sumy 786,41 eura (13 % z pôvodne žalovanej sumy) zastavené a vo zvyšnej časti o zaplata 5.413,21 eura (87 % z pôvodne žalovanej sumy) bolo žalobe voči žalovanej v 1. rade vyhovené. V časti, v ktorej bolo konanie zastavené, bolo zastavené bez preukázania, že žaloba bola aj v tejto časti podaná voči žalovanej v 1. rade dôvodne, t.j. v časti zastavujúcej by mala nárok na náhradu trov konania žalovaná v 1. rade, je to jej úspech v konaní v rozsahu 13 %. Vo zvyšku, v časti o zaplata sumy 5.413,21 eura bolo žalobe voči žalovanej v 1. rade vyhovené, t.j. v tejto časti boli v konaní úspešní obaja žalobcovia, je to ich úspech v konaní v rozsahu 87 %. Berúc do úvahy pomer úspechu a neúspechu žalobcov v 1. a 2. rade a žalovanej v 1. rade, úspešnejší boli žalobcovia, preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v 1. rade a podľa pomeru v rozsahu 74 %.

2.2. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v 2. rade rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovia sa domáhali aj od žalovanej v 2. rade zaplata sumy 6.199,62 eura (100 % žalovanej sumy). Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade bolo taktiež v časti konanie o zaplata sumy 786,41 eura (13 % z pôvodne žalovanej sumy) zastavené, ale vo zvyšnej časti o zaplata 5.413,21 eura (87 % z pôvodne žalovanej sumy) bola žaloba voči žalovanej v 2. rade zamietnutá. V časti, v ktorej bolo konanie zastavené, bolo zastavené bez preukázania, že žaloba bola aj v tejto časti podaná voči žalovanej v 2. rade dôvodne, t.j. v časti zastavujúcej by mala nárok na náhradu trov konania žalovaná v 2. rade, je to jej úspech v konaní v rozsahu 13 % . Vo zvyšku, v časti o zaplata sumy 5.413,21 eura bola žaloba voči žalovanej v 2. rade zase zamietnutá, t.j. aj v tejto časti bola v konaní úspešná žalovaná v 2. rade, preto prvoinštančný súd priznal žalovanej v 2. rade podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v časti II. až V. výroku podali včas odvolanie žalobcovia v 1. a 2. rade. Nesúhlasili so skutkovým záverom prvoinštančného súdu o tom, že žalovaná v 2. rade byt neužívala v období 12.2.2013 až 23.9.2014. Poukázali na to, že žalovaná bola prítomná pri vyhlásení rozsudku vo veci sp. zn. 9C/161/2012 dňa 11.12.2013, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti oboch žalovaných vypratať predmetný byt. Rozsudok bol žalovanej v 2. rade doručený. Poukázali na jej výpoveď, ktorou potvrdila, že len ona mala kľúče od bytu a tiež na výpoveď I. W.. Uviedli, že súd je viazaný stavom ku dňu vyhlásenia, pričom ku dňu 11.12.2013 bolo konštatované, že žalovaná v 2. rade byt užívala. Súd nevyhodnotil výpoveď D. A. a W., ktorí boli pri vypratani bytu a ktorí usúdili, že vypratávané veci patrili aj žalovanej v 2. rade. Námietky žalobcov voči trovám konania vo vzťahu k žalovanej v 2. rade súviseli so závislosťou výroku vo veci samej a úspechu v konaní.

4. Žalovaná v 2. rade sa k odvolaniu žalobcov vyjadrila tak, že voči výroku 2. napadnutého rozsudku neboli žalobcovia oprávnenými osobami na podanie odvolania. Vo veci samej sa žalovaná stotožnila s napadnutým rozsudkom. Uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 11.12.2013, č. k. 9C/161/2012-181 nebola právoplatne zaviazaná na vypratanie bytu. Uvedeným rozsudkom bola právoplatne zaviazaná na zaplata sumy 3.003,84 eura, ktorú už aj uhradila. Návrh v časti vypratania

bol vzatý zo strany žalobcov späť dňa 9.11.2015 voči žalovaným v 1. a 2. rade viac ako rok po svojpomocnom vypratání bytu žalobcami. Taktiež zopakovala, že nesúhlasí, že vypratávané veci patrili jej.

5. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa vyjadrili k vyjadreniu žalovanej v 2. rade, konštatovali, že žalovaná v 2. rade bola pri vyhlásení rozsudku, ktorým mali žalovaní vypratať byt. Nepodala odvolanie voči tomu rozsudku a odvolací súd zrušil rozsudok vo vzťahu k žalovanej v 1. rade. Zopakovali argument o viazanosti súdu výrokom k vypratání v čase jeho vyhlasovania.

6.1. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, rozhodujúci o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku II. vo veci samej (týkajúci sa solidarity a povinnosti) a výrokov III. (o zamietnutí zvyšku žaloby), IV. (o náhrade trov konania voči žalovanej v 1. rade - závislý výrok), V. (o náhrade trov konania žalovanej v 2. rade - napadnutý a závislý výrok), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania prejednal odvolanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobcovia podali odvolanie výslovne aj voči druhému výroku, pričom (podľa obsahu) namietali nezahrnutie žalovanej v 2. rade do zamietajúceho tretieho výroku v časti o solidárnom záväzku, ktorý je súčasťou spôsobu uloženej povinnosti druhého výroku žalovanej v 1. rade.

6.2. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6.3. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6.4. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci správne zistil skutkový stav veci, skutkové zistenia sú postačujúce aj pre odvolací súd, správne tiež aplikoval právne predpisy a vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP stotožňuje so závermi napadnutého rozsudku, ktoré nebude opakovať.

6.5. Na zdôraznenie správnosti a vzhľadom na odvolacie dôvody odvolací súd konštatuje, že podstatou nespokojnosti odvolateľov sú skutkové zistenia prvoinštančného súdu, ktorými uzavrel, že žalovaná v 2. rade byt v rozhodujúcom období neužívala. Odvolací súd po preskúmaní spisu zistil, že skutkové závery prvoinštančného súdu neboli nesprávne.

6.6. Možno pomerne jednoznačne zistiť, že predmetný byt v sledovanom období žalovaná v 2. rade neužívala spôsobom, ktorý možno označiť za bývanie. V uvedenom období bývala v inom meste a to aj hodnoverným spôsobom preukázala (napriek tomu, že dôkazné bremeno bolo na žalobcoch).

6.7. Hoci posudzovanie obsahu pojmu „užívanie“ bytu nie je len obyčajným konštatovaním prítomnosti v byte, odvolací súd poukazuje na to, že pôvodne mala byť uzavretá podnájomná zmluva s matkou žalovanej v 2. rade, teda so žalovanou v 1. rade. Ak by zmluva bola so žalovanou riadne uzavretá a žalovaná v 2. rade by byt užívala, uplatňovala by tak právo na užívanie (obývanie, prebývanie) bytu odvodzujúci ho od žalovanej v 1. rade, hoci základné povinnosti z nájomného (podnájomného) vzťahu (platenie nájomného) by mala iba žalovaná v 1. rade a nie žalovaná v 2. rade.

6.8. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcovia bezpečne nepreukázali, že žalovaná v 2. rade predmetný byt v rozhodujúcom čase užívala spôsobom, ktorý by u nej zakladal povinnosť vydať ekvivalent bezdôvodného obohatenia za užívanie bytu. Uvedené nepreukázali ani výpoveďou svedkov (A.), ktorí videli aj dámske oblečenie rôznej veľkosti pri vypratávaní bytu. Obdobne sa to týka záznamu v notárskej zápisnici. Uvedená skutočnosť vôbec neznamená, že veci patrili žalovanej v 2. rade. Dokonca, aj keby patrili žalovanej v 2. rade, vôbec nič to nehovorí o rozhodujúcom užívaní bytu. Obdobne odvolateľ poukazoval na tvrdenie žalovanej v 2. rade z iného konania, podľa ktorého len ona mala kľúč. Odvolací

súd konštatuje otázkou, aký priamy vzťah (k užívaniu) mala skutočnosť držania kľúča žalovanou v 2. rade a jej tvrdenie, že len ju môžu vypratať. Hoci sa žalovaná mohla domnievať, že bez kľúča nemožno byť vypratať (čo nie je pravda), nebolo preukázané, že držba kľúča žalovanou v 2. rade znamenala (relevantné) užívanie bytu na účely bezdôvodného obohatenia. Držba kľúča žalovanou v 2. rade zrejme zodpovedala situácii, že žalovaná v 1. rade podľa všetkého býva v zahraničí (vo Francúzku), a preto odovzdala kľúč žalovanej v 2. rade.

6.9. Ak by aj vstupovala žalovaná v 2. rade do predmetného bytu, nemožno hovoriť o preukázanom trvalom užívaní bytu s úmyslom tam bývať. Pasívne vecne legitimovaným by tak bola aj 3. osoba, ktorá bola u žalovanej v 1. rade na návšteve, čo nie je správne.

6.10. Pokiaľ išlo o argument odvolateľa týkajúci sa skutkového stavu pri vyhlásení rozsudku v inom konaní o povinnosti vypratať predmetný byt, odvolací súd uvádza, že aj keď súd v inom konaní rozsudkom konštatoval povinnosť vypratať byt žalovanou v 2. rade, samo o sebe to neznamená, že v rozhodujúcom čase 12.2.2013 až 23.9.2014 uvedený byt užívala. Hoci v rozsudku zo dňa 11.12.2013, č. k. 9C/161/2012-181 súd konštatoval, že určitú dobu užívala byt aj žalovaná v 2. rade (bez konkretizácie kedy), uvedené neznamená a nie je preukazom o užívaní bytu v rozhodujúcom období. Inými slovami, ak súd v inom konaní urobil záver o potrebe zaviazat' žalovanú v 2. rade na povinnosť byt vypratať na základe toho, že mala od neho kľúče, sporadicky ho navštevovala a nepreukázala, že by ho neužívala (a žalovaná v 2. rade sa v uvedenom konaní účinne nebránila), neznamená to, že žalobcovia preukázali pre toto konanie rozhodujúce skutočnosti o jej užívaní. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi vyslovenými prvoinštančným súdom v tomto konaní, že žalobcovia dostatočne nepreukázali, že predmetný byt žalovaná v 2. rade užívala v rozhodujúcom čase spôsobom, ktorý by zakladal povinnosť vydat' peňažný ekvivalent bezdôvodného obohatenia.

6.11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil ako vecne správny napadnutý rozsudok (§ 387 ods. 1, 2 CSP), čiastočne vo výroku o solidárnom záväzku, v zamietajúcej časti rozsudku a (závislých) výrokov IV. a V. o náhrade trov konania napadnutého rozsudku, či už žalobcov vo vzťahu k žalovanej v 1. rade, alebo výrok o náhrade trov konania žalovanej v 2. rade voči žalobcom, ktoré (v dôsledku potvrdenia napadnutého rozsudku) zostali ako vecne správne a bolo ich treba potvrdiť.

7.1. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

7.2. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

7.3. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní.

7.4. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bola žalovaná v 2. rade plne úspešná, odvolací súd jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

9. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia

opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).